

tember 1998 har jo også fastslået, at det var i orden. Dermed siger jeg også, at SF afviser B 125.

Med højesteretsdommen er det helt klart slået fast, at det er i fuld overensstemmelse med grundloven, at Folketinget på samfundets vegne foretager rådighedsindskrænkninger af ejendomsretten, når der er tale om en generel bestemmelse, som rammer alle, og at vi i dette samfund kan foretage sådanne ændringer af ejendomsretten, når de tilgodeser et miljømæssigt formål. Endvidere fremhævede Højesteret, at indgrebet ikke har den store betydning for mange landmænd. For en række bredejere indebærer loven et indgreb af en så ringe intensitet, at det alene af den grund ikke vil være et ekspropriativt indgreb. Desuden fremhævede fire af de fem højesteretsdommere, at der var lagt vægt på, at indgrebet om dyrkningsfrie bræmmer er velbegrundet, fordi dyrkning af vandløbsnære arealer betyder en væsentlig forøgelse af risikoen for forurening af vandløb med betydelige rensningsudgifter til følge.

Baggrunden for ændringen var ønsket om at begrænse udskridning af jord og udsivning af fosfor og kvælstof fra markerne af hensyn til fiskene og dyrelivet ved vandkanten. Men siden bestemmelserne om det dyrkningsfrie areal trådte i kraft, har mange landmænd angiveligt, som vi tidligere har været inde på, valgt at se gennem fingrene med reglen eller direkte overtrådt den, og kommunerne har også set til den anden side, da de har været umådelig langsomme i forhold til at føre miljøtilsyn og håndhæve denne bestemmelse.

Jeg synes, det er beskæmmende for landbrugets omdømme, at der skulle en højesteretsdom til, før landmændene ville efterleve loven. Uanset at man kan have den opfattelse, at det er uretfærdigt, så er vi jo da alle sammen i det her land nødt til at efterleve de lovbestemmelser, som vedtages, og nu er det altså slået fast ved en højesteretsdom, at det var i orden at foretage den ændring erstatningsfrit.

Jeg har tidligere opfordret miljø- og energiministeren til at opfordre tilsynsrådene til at udøve det aktive tilsyn, som de faktisk også har en pligt til, sådan at retshåndhævelsen i forhold til denne lov kan blive meget, meget bedre. Det ser jeg frem til og håber i øvrigt at kunne få en bekræftelse på, at det vil finde sted.

Nogle få bemærkninger til B 126: Jeg kan sige, at SF er helt uenig i den tankegang, der ligger bag, og dermed har jeg sagt, at SF er imod B 126.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg må sige, at jeg finder det besynderligt, jeg finder det beklageligt, at fru Anni Svanholt ikke kan forholde sig til, at det, man lægger op til her, ikke er et spørgsmål om, at nogle skal have lov til at bryde en lov. Det er et spørgsmål om, at man herinde fra Folketingets side konstaterer, at der er begået en fejl. Den vil vi rette op på, og så får vi løst problemerne.

Når fru Anni Svanholt siger, at de fleste landmænd jo faktisk også er faldet helt til ro, og de har det egentlig godt med det, det har nærmest ikke nogen betydning for dem, så vil jeg gerne spørge fru Anni Svanholt: Hvilken betydning tror fru Anni Svanholt, det har for en landmand, at han mister 30 hektar?

Jeg vil også gerne spørge fru Anni Svanholt, når hun siger, at der jo er masser af landmænd, der ikke overholder den her lovgivning: Har fru Anni Svanholt noget kendskab til, om man ude i kommunerne har meget svært ved at administrere det? Har fru Anni Svanholt kendskab til, om det ikke forholder sig sådan, at flere landmænd faktisk er politianmeldt, og at der er et stort administrativt bøvl omkring det her? Har fru Anni Svanholt kendskab til det, eller har fru Anni Svanholt slet ikke været i kontakt med det samfund i lang tid?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg citerer frit fru Anni Svanholt: Jeg synes, det er flovt for landbruget, at der skal en højesteretsdom til, før man vil efterleve loven.

Det er flovt, siges det, men landbruget efterlever jo loven, når man af den pågældende administrative myndighed får at vide, hvad det er, man skal efterleve. Fru Anni Svanholt skal prøve lige at vende ordene en lille smule indad, prøv at vende dem imod sit eget erhverv, andre sammenlignelige grupper i det her land, som skal afstå ejendom, dyrkningsret, virksomhedsindskrænkning.

Er det flovt, at man går rettes vej, når det er en institution og helt legitimt i vores samfund, for at bede om at få en kompensation for sin indskrænkning i erhvervsudøvelsen? Er det virkelig flovt? Mener SF, at det er flovt at bruge dette samfunds lovligt indstiftede institutioner til at afgøre tvister og urimeligheder? Jeg er dybt, dybt forundret over SF's indstilling i sådan en sag.